

Ústav české literatury a komparatistiky

Posudek bakalářské práce Karolíny Veithové *Vývoj a prolínání postav v románech Daniely Hodrové*

Karolína Veithové se ve svém bakalářské práci rozhodla věnovat problému literární postavy, resp. jejímu pojetí v trilogii *Trýznivé město* Daniely Hodrové. Metodologicky vychází z naratologického pojetí S. Rimmonové-Kenanové. Zužuje tak problém literární postavy na její nepřímou prezentaci postav podle činnosti, vnějšího vzhledu, řeči a prostředí. Autorka si v úvodu též klade za cíl postihnout skrze postavy klíčové kompoziční a narativní principy jednotlivých částí trilogie (podvojnost, kuklení a bujení).

V teoreticko metodologické úvodní části autorka definuje problém postavy nikoli pouze na základě Rimmonové-Kenanové. Přidává i další naratologické koncepty, představuje stěžejní termíny a z představených konceptů (např. Forster, Todorov, Bílek, Hodrová, Fořt) si vybírá dílčí aspekty. Prokázala tím nejen, že se orientuje v základní sekundární literatuře k problému, jímž se chce zabývat, ale že je schopná i určité kritické analýzy a komparace jednotlivých přístupů.

V analytické části aplikuje tedy autorka teoretická východiska na konkrétní materiál. Postupuje systematicky a podle předem vytčených kategorií definuje a charakterizuje klíčové postavy jednotlivých románů. Na závěr každé z kapitol pak vztahuje analyzované postavy k narativnímu principu. V souvislosti s principem podvojnosti tak například komparuje „podvojnou“ postavu s postavou dvojníka – zde je určitě jeden z mimořádně inspirativních momentů práce - , u kuklení zmiňuje motiv metamorfózy. Škoda, že nechává až příliš ovlivnit sekundární literaturou, určitá interpretační odvaha a samostatnost by nebyly na škodu. I v souvislosti s tématem, které autorku zajímá: šlo by např. naznačit definici či problém mizející postavy (Théta), rozpracovat více neživou postavu či fikcionalizaci postav historických. Trochu problematické je též vykládat dílo Daniely Hodrové na základě teoreticky Hodrové. V souvislosti s postavou-autorem to jistě dává smysl, ale pak by asi mělo jít o detailnější analýzu.

Na druhou stranu je třeba konstatovat, že Karolína Veithová je, pokud se jedná o klasifikaci postav na základě předem definovaných aspektů (přidává ještě kategorii jména), velmi pozornou a precizní čtenářkou (a snad i čtenářkou okouzlenou). Potud byl jistě cíl práce naplněn. Osobně považuji pečlivé (a radostné) čtení za základ, výše zmíněné formální nedostatky se dají (a měly by!) cizelovat dalším akademickým psaním. Práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji ji hodnotit jako velmi dobrou.

V Praze 28. 8. 2017

Mgr. Blanka Činátlová, Ph.D.